

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 8 Ἰουνίου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μικρούλα ἐνεργοῦσε μηχανικὰ σὰν σὲ ὄνειρο. Μὲ ἀξιοπερίεργη διαύ-
γεια θυμήθηκε αὐτὰ πού ἔπρεπε νὰ
κάνῃ καὶ πού εἶχαν χαραχτεῖ γιὰ
πάντα στὸ μυαλό της τὸ ἀξέχαστο
ἐκεῖνο βράδυ. Μὲ τὰ μικρὰ της δά-
κτυλα, τὰ κοκαλωμένα ἀπ' τὴ συγ-
κίνηση, ἐπάτησε πρῶτα τὰ δύο αὐτοῦ
δυνατὸς καὶ τοῦ λαμπρὸς καὶ ὕστε-
ρα τὰ δύο τ τοῦ αἵτος καὶ τοῦ ἀστρο.

Τὸ φύλλο χάθηκε στὸν τοῖχο καὶ
στὴ θέση του φάνηκε ἓνα μαῦρο ἄ-
νοιγμα. Καὶ τότε ἡ Μαρία-Ρόζα, σὰν
τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ της, ἄρπαξε τὸ
πορτοφόλι καὶ τὰ ἔγγραφα, μὲ τὴν
ἀπερίγραπτη ἱκανοποίησιν ὅτι πέτυ-
χε ἐπιτέλους ἐκεῖνο πού ὀνειρευόταν.

Κι' ἔξαφνα...

Γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἀρπάχτηκε ἀπὸ
τὸ φύλλο τῆς κρύπτης, ἐνῶ τὸ ἀνοι-
κτόχρωμο φόρεμά της ἔδειχνε ἀκό-
μη πιδ ἐντονη τὴ χλωμάδα της.

Ἀπ' ἐκεῖ ψηλὰ πού βρισκόταν
διέκρινε μὲ φρίκη τὸν Ράσκιν... τὸν
Ράσκιν πού ἀνήσυχος ἀπ' τὸ θόρυβο
πού ἄκουσε, τὴν εἶχε ἀκολουθήσει
καὶ τώρα παρουσιαζόταν μπροστὰ της
μὲ τὸ πρόσωπό του παραμορφωμένο
ἀπ' τὸ θυμό.

Ἡ Μαρία Ρόζα, μὲ πανιασμένα
χεῖλια ἐπαναλάμβανε μηχανικὰ μιὰ
προσευχή. Ἐβλεπε ὅτι ἦταν χαμένη
κι' ὅτι τώρα πιά δὲν γλύτωνε. Ἐξα-
φνα, μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸ θολωμέ-
νο μυαλό της καὶ τῆς ἔδειξε τί ἔπρε-
πε νὰ κάνῃ:

— Βισνού, βοήθεια! φώναξε μὲ
σπαρακτικὴ φωνή.

Ὁ σκύλος στὴ στιγμὴ τινάχτηκε
ὀρθίος καὶ μ' ὅλο του τὸ βάρος ἔπε-
σε ἐπάνω στὸν κακοῦργο πού ἐτοι-
μαζόταν νὰ δρμήσῃ στὴ Μαρία-Ρό-
ζα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ράσκιν δοκί-

μασε νὰ ἐλευθερωθῇ. Μὰ ὁ Βισνού,
μὲ τὴ δύναμη πού ἔχουν τὰ σκυλιὰ
τῆς ράτσας του, τὸν εἶχε κυλῆσει χά-
μω καὶ εἶχε χώσει τὰ μυτερά του
δόντια στὸ λαιμό του, κρατώντας τὸν
μισοστραγγαλισμένον καὶ ἀνίκανον
νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησιν.

Ἡ Μαρία-Ρόζα βγήκε σὰν τρελλὴ
ἀπὸ τὸν πύργο καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ
στοὺς διαδρόμους. Τὰ δόντια της
χτυποῦσαν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ταραχὴ
πού εἶχε περάσει κι' ὅμως
ἔτρεχε σὰν νὰ εἶχε φτερά
στὰ πόδια της, τόσο εὐτυχι-
σμένο αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ
της... Τὸ ἄγγιγμα τῶν
χαρτιῶν πού κρατοῦσε σφιγ-
μένα ἐπάνω της
τῆς ἔδινε κου-
ράγιο καὶ ζωή.

Στὸ χῶλλ ἀ-
παντήθηκε μὲ
μιὰ παρέα κομ-
πάρσων πού τρο-

«Ὁ σκύλος ἔπεσε μὲ ὅλο του τὸ βάρος ἐπάνω
στὸν κακοῦργο» (Σελ. 325, στ. α'.)

μαγμένοι ἀπὸ τὴν φωνὴ πού ἀκού-
στηκε ἀπὸ τὸν πύργο, ἐτοιμάζονταν
νὰ τρέξουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μόλις ἀν-
τίκρυσε αὐτὰ τὰ γερά καὶ καλοδεμ-
μένα παλληκάρια, ἡ Μαρία-Ρόζα εἶ-
χε μιὰ ἔμπνευσιν.

— Πιάστε τὸν θυρωρὸ καὶ τὸν σω-
φέρ, φώναξε καθὼς κι' ἐκεῖνον πού
βρίσκεται ἐπάνω στὸν πύργο, κι' ἐμ-
ποδίστε τους νὰ κάνουν ὅ,τιδήποτε.

Δὲ χρειάστηκε νὰ πῇ περισσότε-
ρα. Οἱ νεαροὶ Ἀμερικανοί, παιδιὰ
χεροδύναμα, πυγμάχοι καὶ παλαιστῆς
ἀπ' τὰ μικρὰ τους χρόνια, ἀνθρώποι
πού θεωροῦσαν γιὰ διασκέδαση μιὰ
τέτοια περιπέτεια, ἔ-
τρεξαν πρόθυμα νὰ ἐκ-
τελέσουν τίς διαταγές
της. Ἡ Μαρία-Ρόζα
εἶχε θριαμβεύσει τού-
τῃ τῇ φορᾷ.

Τρέχοντας πάντα, ἔ-
φθασε στὴν πόρτα, κα-
τέβηκε τὴ σκάλα. Δὲν
ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὔτε
στιγμὴ. Ἡ ἀπόφασις
γιὰ τὸν Γκὺ θὰ ἔδω-
νε σήμερα κιόλας.

Τ' αὐτοκίνητο; Ποῦ
εἶναι τὸ αὐτοκίνητο
τῶν Σδέσεγκαν;

Δόξα σοι ὁ Θεός!
Οἱ πιστοὶ της φίλοι
εἶχαν κρατήσῃ τὸ λό-
γο τους. Μπρὸς τὸ
κιγκλίδωμα ἡ ὥραία
λιμουζίνα περίμενε ἔ-
τοιμη.

Ἡ Μαρία-Ρόζα πῆ-
δωσε μέσα φωνάζον-
τας:

— Στὸ κακοῦργο-
δικετο τοῦ Σαμπερύ.
Γρήγορα, γρήγορα!

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο
ἐκίνησε: παίρνοντας
μαζί του τὴ μικρούλα
Βεατρίκη τῆς Σαβοῦας

πού έσφιγγε επάνω στο χρυσοκεντημένο της φουστάνι τα έγγραφα που θάφεραν τη σωτηρία στον Γκυ ντε Ναβάιγ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' "Ο θρίαμβος της Μαρίας-Ρόζας

Μέσα στη μεγάλη, σάλα του ακουροδικείου του Σαμπέρν ή ζέστη ήταν άφορητη από τον κόσμο που συνωστιζόταν για να παρακολουθήσει τη δίκη. Καμιά άλλη δίκη δεν είχε ποτέ μαζέψει τέτοιο πλήθος. Μά σήμερα θα δικάζονταν μια υπόθεση που είχε εξερεθίσει στο μεγαλύτερο σημείο το ενδιαφέρον του κόσμου, σήμερα θα έβγαине ή απόφαση της δίκης Ναβάιγ.

Το ακροατήριο βρισκόταν σε μεγάλο άναδρασμό. Ποιά θα ήταν ή απόφαση; Οι περισσότεροι ήταν βέβαιοι για την αθωότητα του Γκυ. Το όνομα κι' ή κοινωνική θέση των Ναβάιγ, ή πασίγνωστη καλοσύνη τους, τα νειάτα του κατηγορουμένου, τον είχαν κάνει συμπαθητικό σε όλους.

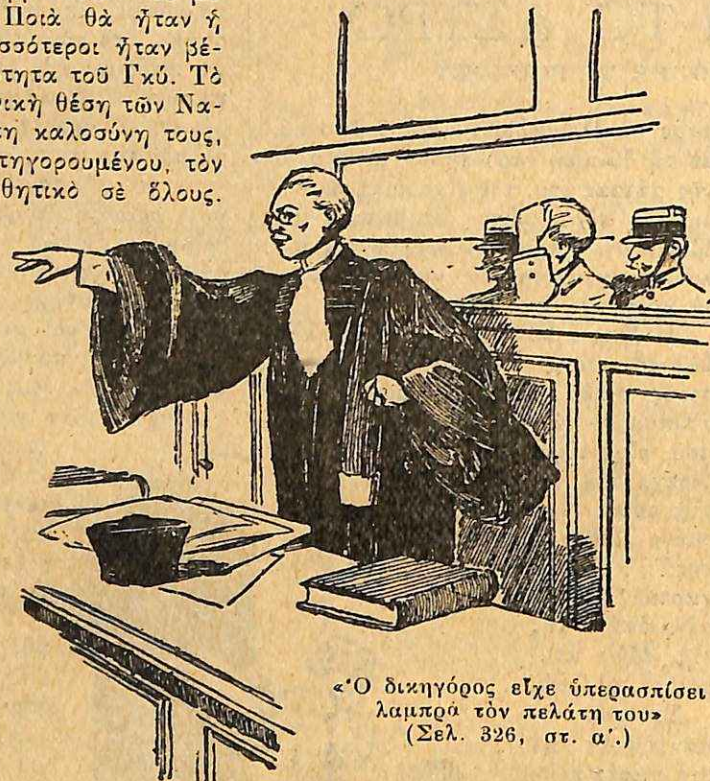
Το πλήθος που είναι γενικά μεγαλόψυχο και καμιά φορά πιό διορατικό από την αυστηρή δικαιοσύνη, μάντευε πίσω απ' αυτή την υπόθεση κάποιο φοβερό μυστήριο. Γι' αυτό το λόγο περίμενε το αποτέλεσμα με αγωνία. Μά πάρα πολλοί ήταν εκείνοι που έβλεπαν πως τα πράγματα είχαν πάρει άσχημο δρόμο και πως το αποτέλεσμα κάθε άλλο παρά ευνόϊκό θα ήταν για τον νεαρό κατηγορούμενο.

"Όσο καλά κι' αν είχε υπερασπίσει ο συνήγορος τον πελάτη του, αυτά που αποδείχτηκαν στη διαδικασία έναντίον του ήταν συντριπτικά. "Όλες οι μαρτυρίες ήταν έναντίον του. Κι' όλες μαζί επλάκωναν τον Γκυ σαν ένα βάρος καταθλιπτικό που τον είχε δλότελα συντρίψει.

"Επιτέλους έφθασε ή ώρα να βγ ή απόφαση. Οι ένορκοι εκλείστηκαν σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο για να συσκεφθούν. Στο διάστημα αυτό ή συγκίνηση στην αίθουσα γινόταν όλο και μεγαλύτερη. "Όλοι περίμεναν με αγωνία τ' αποτέλεσμα.

"Ο ένας έδειχνε στον άλλον τον δυστυχισμένο το Γκυ, καθισμένο στο έδωλο του κατηγορουμένου, χλωμό,

θλιμμένο, σωστό κουρέλι. Είχε ένα ύφος άφηρημένο, σαν ν' αδιαφορούσε για όλα όσα γίνονταν γύρω του, στ' αλήθεια όμως ήταν συντετριμμένος από τη θλίψη του κι' απ' τη ντροπή του. "Εδειχναν ακόμη κι' ένα θεατή καθισμένο στο βάθος της αίθουσας. Και γι' αυτόν, όλοι, κι' αυτοί ακόμη που ήταν βέβαιοι για την ένοχή του Γκυ, αισθάνονταν βαθύτατο οίκτο. "Ήταν ένας ώραιος ήλικιωμένος κύριος, με μακρυά κατάλευκα γένια, με τα μάτια θολωμένα απ' τα δάκρυα και τα μάγουλα σκαμμένα απ' τις αγρύπνιες: ήταν ο δυστυχισμένος παππούς του κατηγορούμενου, που είχε έρθει απ' το Παρίσι

«Ο δικηγόρος είχε υπερασπίσει λαμπρά τον πελάτη του»
(Σελ. 326, στ. α'.)

για να παρακολουθήσει τη δίκη.

Σιγά σιγά στην αίθουσα άρχισε να κυκλοφορή μια επίμονη φήμη:

— Τά μάθατε; Είναι απόλυτως βέβαιο πως ο μικρός Ναβάιγ θα καταδικαστή σε ισόβια δεσμά.

Το ακροατήριο άρχισε να έννευρίζεται και ν' άνυπομονή. "Επιτέλους οι ένορκοι γυρίζουν πίσω στην αίθουσα. Στο πρόσωπό τους φαίνεται καθαρά ή απόφαση που έχουν πάρει. "Αλίμονο! "Η πραγματικότητα ήταν σκληρή όσο κι' οι χειρότερες προβλέψεις... Μονομιάς έγινε απόλυτη σιγή, σιγή βαθειά, καταθλιπτική, σαν τη σιγή που συναντά κανείς μονάχα στις πολύ επίσημες στιγμές.

"Ο πρόεδρος είχε σηκωθεί κρατώντας ένα χαρτί στα χέρια έτοιμος να διαβάσει τη μοιραία απόφαση.

"Εξαφνα απέξω άκούστηκε μια φωνή παιδικάτικη γεμάτη αγωνία:

— "Αφήστε να μπώ! για όνομα του Θεού πρέπει να μπώ!

Σπρώχνοντας τους κλητήρες που προσπαθούσαν να την έμποδίσουν, μια φανταστική μορφή έκανε την εμφάνιση της στην αίθουσα: ήταν ένα κοριτσάκι λαχανιασμένο, που φορούσε ένα φόρεμα μακρύ από ύφασμα χρυσοϋφαντο κι' είχε ένα διάδημα από γαλάζιες πέτρες στα ξανθά μαλλιά της. Μόλις μπήκε μέσα άπλωσε τα χέρια της, φωνάζοντας με όλη της τη δύναμη:

— Σταθήτε, σταθήτε!

"Ο πρόεδρος που ήταν έτοιμος ν' άρχισή το διάβασμα έμεινε στη μέση, μαρμαρωμένος από έκπληξη. Το ακροατήριο στράφηκε με περιέργεια προς την παράξενη αυτή μικρούλα, που ήταν ντυμένη σαν βασιλοπούλα των παραμυθιών και παρουσιάστηκε τόσο ξαφνικά και σε τέτοια κρίσιμη στιγμή.

Μά ή Μαρία-Ρόζα είχε από μακρυά άναγνωρίσει μαζί με τους δικαστές τον κύριο Μαινώ, με το σοβαρό και αυστηρό ύφος του. Με δυο πηδήματα πέρασε άνάμεσα από το πλήθος, που άθελά του παραμέριζε μπροστά της, και στάθηκε αντίκρυ στο δικαστή ενώ ή περήφανη στάση της κι' ή πελώρια ούρά της την έκαναν να φαίνεται σωστή γυναίκα πια κι' όχι κοριτσάκι.

— Κύριε, είπε στον Μαινώ, προχτές το βράδυ μου ύποσχεθήκατε πως θ' αφήνατε ελεύθερο τον ξάδερφό μου, αν σας έφερνα τα έγγραφα που είχαν χαθεί, καθώς και το γράμμα που φάνέρωνε την ένοχή του Ράσκιν.

Με τα λόγια αυτά άπλωσε περήφανα επάνω στο τραπέζι τα χαρτιά και το πορτοφόλι που κρατούσε πριν σφιγμένα στην άγκυλιά της.

— "Ορίστε, είπε, σας τα έφερα!

Το ακροατήριο, πάλι κρατούσε την άναπνοή του, πνιγμένο από τη συγκίνηση. Δεν καταλάβαιναν καλά τα λόγια του παιδιού' μά έννοιωθαν πως ή εμφάνισή της θα έδινε άλλη τροπή στην υπόθεση Ναβάιγ και πως τα χαρτιά που πρόφτασε να φέρη, μια στιγμή πριν βγ ή απόφαση, θα είχαν πολύ μεγάλη σημασία.

"Όσotόσο οι δικαστές είχαν πάρει τα χαρτιά στα χέρια τους και τα διάβαζαν με προσοχή. Τα πρόσωπά τους φωτίζονταν' όλα τώρα, ύστερα από τις αποκαλύψεις της Μαρίας-Ρόζας, φαίνονταν τόσο καθαρά μέσα στη μπερδεμένη αυτή υπόθεση. Στ' αλήθεια είχε ρίξει φως μέσ' στα σκοτά-

δια το μικρό άστéρι του Ναβάιγ!

— Φροντίστε να συλληφθή άμέσως ο Ράσκιν κι' οι συνένοχοί του! διέταξε ο πρόεδρος, χωρίς να προσέση τίποτε άλλο.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

KIMON ALKIANIS

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΥ

Στην Ανατολή το μεσημέρι του καλοκαιριού κάνει πολλή ζέστη και ο ύπνος του είναι γλυκός.

Οι ζητιάνοι πάλι στην Ανατολή θεωρούνται προνομιοῦχοι και κανείς δεν τους πειράζει και όταν ακόμα του κόσμου τον ύπνο του μεσημεριού το καλοκαίρι.

"Ο Νασαντίν-χότζας μόλις είχε πλαγιάσει και βυθιζότανε στον ύπνο' άκούει την ξωπορτά του να χτυπά. Πάει στο παραθύρι και βλέπει.

"Ενας ζητιάνος από πόρτα σε πόρτα έφτασε και στη δική του.

— Τι θέλεις; του λέει ο χότζας.

— "Ελέησέ με το δυστυχή.

— "Ελα πάνω.

"Ο ζητιάνος ανέβηκε τη σκάλα με χαρά, νομίζοντας πως θα πάρη πλούσιο φιλοδώρημα. Μόλις όμως τον είδε, ο χότζας, του λέει:

— "Ο Θεός να σ' έλεήσει. "Αντε!

— Μά ένα τέτοιο πράμα δεν μου τόλεγε κι' απ' το παράθυρο, να φύγω; Τι σου χρωστούσα και μ' έφερες ως άπάνω; διαμαρτύρεται ο ζητιάνος.

— Κι' εγώ τί σου χρωστούσα να μου χαλάσης τον ύπνο; του άπαντά ο Νασαντίν-χότζας.

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Μια μέρα ο Νασαντίν-χότζας έχασε το γαϊδάρό του κι' ήτανε πολύ λυπημένος. Διηγότανε σε όλους το πάθημά του, μά ο κόσμος δε σκοτιζότανε και πολύ και περνούσε αδιάφορος.

"Ενας μονάχα τον λυπήθηκε και προσπάθησε να τον παρηγορήσει.

— Μή λυπάσαι και τόσο, εύλογη μένε, του είπε' ο "Αλλάχ είναι μεγάλος, θα σου στείλ η άλλο γαϊδάρο καλύτερο.

Μά ο χότζας, κουνώντας με άμβολία το κεφάλι του και σουφρώνοντας τα χείλη, άπάντησε:

— "Αχ τον ξέρω κι' αυτόνε' μένει εξίσου αδιάφορος όπως και τοῦτοι που περνάνε. Σά δε σκάσω το λιγότερο είκοσι λίρες δεν άποχωτώ άλλο γαϊδάρο κι' έννοια σου!

† Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'

Σηκώθηκε λοιπόν ένα πρωί ή Δανάη, πήρε μαζί της τον Κέρβερο, και πήγε στο χτήμα του κυρ-Μαθιού για να ρωτήσει: Μή φάνηκε από κεί ή Σπίθα; Τι νάπαθε κι' έλειπε απ' το σπίτι τόσες ημέρες;

— Μά ναί! ναί! άποκρίθηκε με πρώτη της έρώτηση ο κυρ-Μαθιός. "Εδώ είναι. "Ελάτε, έλάτε να την ιδήτε!

Ξεκίνησαν για το κηπάκι που ήταν πίσω απ' το χωριατόσπιτο.

— Μά τί κάνει εδώ; ρώτησε ή Δανάη καθώς πήγαιναν. Γιατί δεν έρχεται; Σεις την κοιτάτε;

— Τώρα θα ιδήτε... θα ιδήτε.

Και σε λίγο ή Δανάη είδε. "Ω, τί είδε!

"Η Σπίθα είχε γίνει μητέρα. "Εξη χαοιτωμένα κουταβάκια την τριγύριζαν. "Αλλα τη βύζαιναν ή έπαιζαν άνάμεσα στα πόδια της, άλλα κοιμόνταν μέσα σ' ένα μεγάλο καλάθι. "Ήταν άσπρα, μαύρα, καφετιά, παρδαλά. Μ' αν τα χρώματά τους ήταν διάφορα, όλα όμως είχαν την ίδια μουρίτσα κι' έμοιαζαν... σαν άδέρφια.

— "Α, τί όμορφα σκυλάκια! φώναξε ή Δανάη έκστατική μπροστά στο αναπάντεχο αυτό θέαμα. Χρυσά μου! χρυσούλια μου!

Κι' έσκυψε άμέσως και πήρε ένα σκυλάκι στην άγκυλιά της. "Η

Σπίθα, πού στεκόταν ως εκείνη τη στιγμή βουβή και ζαρωμένη, γιατί φοβόταν κανένα μάλλωμα, ξεθαρρεύτηκε άμα είδε τη μικρή της κυρία τόσο ένθουσιασμένη, κι άρχισε να της κάνη χαρές, να γαυγίζει, να κουνά την ουρά της και να γλύφει το σκυλάκι που κρατούσε η Δανάη. Έννοείται πως αυτή δεν μάλλωσε καθόλου τη σκυλίτσα. Ήταν τόσο δικαιολογημένη για την απουσία της! Αφού γέννησε κεί στο χτήμα μπορούσε να φήσει στιγμή τάγαπημένα μικρά της;

Η Δανάη, ξετρελλαμένη, πήγαινε κάθε μέρα στο χτήμα να βλέπει τα σκυλάκια. Άλλα τί γρήγορα πού μεγάλωναν! Φαίνονταν πως θα γίνουν πελώρια σκυλιά, κι ύστερ' από λίγες εβδομάδες είχαν φτάσει σχεδόν στο μπόι τη μητέρα τους. Κι' έν' άλλο άκόμα παρατήρησε με κακοφανισμό της η Δανάη: πως είχαν άσχημίσει. Δεν ήταν πιά τα χαριτωμένα μικρά σκυλάκια που είδε την πρώτη μέρα. Κι' επειδή καταλάβαινε πως, μεγαλώνοντας, θασχήμιζαν άκόμα, είπε του κύρ-Μαθιού:

— Δεν υπάρχει τάχα κανένας τρόπος να μείνουν όσο είναι τώρα, να μη μεγαλώσουν πιά;

— Α, μικρούλα μου, άποκρίθηκε ο κύρ-Μαθιός, αυτό τον τρόπο δεν θα τον βρη άκόμα κανένας, ούτε πιστεύω να βρεθ' ποτέ. Τα μικρά θα μεγαλώνουν πάντα. Και τα σκυλάκια, και τα γατάκια, και ταρνάκια, και τα παιδάκια. Το ξέρω πως μικρά είναι πιο όμορφα. Μά' έλα, πού είναι ανάγκη να μεγαλώσουν. Έπειτα... άσχημα είναι και τα μεγάλα; Δεν το πιστεύω! Έσείς, παραδείγματος χάρι, όταν γίνετε δεκαπέντε, είκοσι χρόνων, θασχημίσετε; Κάθε ηλικία, μου φαίνεται, έχει την όμορφιά της.

Κι' η Δανάη το παραδέχθηκε.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΣΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Έκανε κρύο, ήταν σκοτάδι κι' η Γιολάντα πεινούσε· μά περισσότερο άπ' το σκοτάδι που έπεφτε, περισσότερο άπ' το κρύο, περισσότερο άπ' τη πείνα η Γιολάντα αισθανόταν την άπέραντη μοναξιά της.

Τί μοναξιά άλήθεια να βρίσκεσαι στον κόσμο ολομόναχος, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς σπίτι!

Κι' η Γιολάντα περπατούσε μέσα στο πηχτό και σιωπηλό σκοτάδι...

Ο δρόμος ξετυλίγεται έρημος και γυμνός. Και τα δέντρα άπλώνουν τα κλαδιά τους γυμνωμένα άπ' το χειμώνα, σέ σχήματα άλλόκοτα. Άξαφνα πάνω στις πέτρες του δρόμου άκούστηκε ο θόρυβος κάποιου ραβδιού. Σάν κάποιος νάρχόταν από πίσω. Κι' η Γιολάντα γυρίζοντας είδε πίσω της την καμπουριασμένη σιλουέτα μιας γριούλας. Μιά βραχνή φωνή άκούστηκε τότε μέσ' στο σκοτάδι.

— Τι κρίμα, έλεγε, τί κρίμα μία μικρή κοπέλλα να τριγυρίζει έτσι δολομόναχη μέσα στη μαύρη νύχτα! Πού τρέχεις, μικρούλα μου, τόσο άργά; Είναι άκόμα μακριά το σπίτι σου;

— Άλίμονο! είπε η Γιολάντα. Δεν έχω σπίτι. Τραβάω έμπρός, ως που η κούραση να με ρίξει άποκαμωμένη στη ρίζα κανενός δέντρου.

— Καίμενούλα, ξανάπε η γριά με συμπνετικό τάχα ύφος. Ραγίζεται η καρδιά μου νακούω τέτοιες δυστυ-

χίες γύρω μου. Έλα μαζί μου, παιδί μου. Τα βάζω σου τελείωσαν!

Με την άκρη του ραβδιού της η γριούλα παραμέρισε κάτι ξερά χαμόκλαδα και προχώρησε μέσα σ' ένα στενό και σκοτεινό μονοπάτι. Η Γιολάντα την άκολουθήσε. Σέ λίγο έφτασαν μπροστά σ' ένα σωρό πελώρια βράχια. Η γριούλα γλύστρησε άνάμεσα από δυο σταχτιούς βράχους και μπήκε μέσα σέ μία σπηλιά. Η Γιολάντα τη μιμήθηκε. Κι' άξαφνα μία ζωηρή λάμψη τη θάμπωσε. Έκλεισε τα μάτια της. Όταν τάνοιξε, είδε πως βρισκόταν μέσα σ' ένα θαυμάσιο περιβάλλον. Μιά πελώρια λάμπα κρεμασμένη έχυνε δυνατή λάμψη και σύγχρονα μία γλυκειά ζεστασιά. Καταπράσινα λειβάδια άπλώνονταν τριγύρω, μυριόχρωμα λουλούδια στέλιζαν τις ευωδιασμένες πρασιές. Ένα ρυάκι κυλούσε κελαριστά το κρυσταλλινό του, ένω τα χρυσόφρα παίζανε μέσα στα νερά του ξέγνοιαστα. Τα δέντρα βάραιναν άπ' τον πλούσιο καρπό και κάθε λογής πουλιά πετούσαν στο μυρωμένο άέρα.

Η Γιολάντα τα έχασε. Και σώπαινε, μη βρίσκοντας λόγια να εκφράσει το θαυμασμό της.

— Ίσως το περιβάλλον μου να σου φαίνεται λιγάκι σιωπηλό· είπε η γριά. Και χτυπώντας τα χέρια της φώναζε:

— Πουλιά, τραγουδήστε μας κάτι ώρα!

Στη στιγμή καμιά εκατοστή πουλάκια άρχισαν να σφυρίζουν μία γλυκειά μελωδία. Κι' δλόκληρη η σπη-

λιά άντήχησε άπ' τη θαυμάσια άρμονία που αισθάνθηκε τη καρδιά της να σφίγγεται.

— Και τώρα ίσως να πεινάς, μικρούλα μου· είπε η μάγισσα.

Τα μάτια της Γιολάντας άποκρίθηκαν άρκετά ευγλωττα κι' η γριά ξαναχτύπησε παλαμάκια.

— Δοῦλοι, στρώστε το τραπέζι! πρόσταξε.

Μιά σειρά από μικρούς σκίους, ντυμένους στα κόκκινα, παρουσιάστηκε και μέσα σέ λίγες στιγμές το τραπέζι ήταν έτοιμο στη μέση άπ' το πιό χαρωπό λειβάδι. Τότε άλλη σειρά σκίους παρουσιάστηκε. Αυτοί ήταν ντυμένοι στα γαλάζια κι' κρατούσαν στα χέρια μεγάλες πιατέλες με χίλιων λογίων φαγιά, που έκαναν να τρέχουν τα σάλια της καίμενης της Γιολάντας. Έκαμε να πάη κατά το τραπέζι, μά η γριά την έμπόδισε.

— Κόρη μου, είπε με έπίσημο ύφος, όλα αυτά που βλέπεις είναι δικά σου και στο εξής θα μπορέσης να ζήσης έδω, όπως σου γουστάρει. Δέ στέκει όμως η βασίλισσα αυτού του ώραιου περιβολιού νάναι ντυμένη στα κουρέλια. Κορίτσια, φέρετε γρήγορα τις τουαλέτες και τα διαμαντικά!

Έφτά χαριτωμένα κοριτσάκια παρουσιάστηκαν τότε, κρατώντας στα χέρια πλούσια άραχνοϋφντα φορέματα και άστραφτερά διαμαντικά.

Η Γιολάντα ήταν ένθουσιασμένη.

— Τι εύτυχία σκεφτόταν. Δέ θαμαι πιά μονάχη. Έπιτέλους βρήκα συντροφιά!

Κοίταξε τότε τα μεγάλα, μελαγχολικά μάτια τους. Τριγύρω στο τραπέζι στέκονταν σέ δυο κύκλους οι σκίους με τις κόκκινες και τις γαλάζιες φορεσιές. Τα κλαδιά έγερναν άπ' το βάρος των πουλιών που είχαν καθήσει άπάνω τους. Κι' όλα κοίταζαν τη Γιολάντα μέσα σέ μία παράξενη σιωπή, γεμάτη άνησυχία. Τό κρυσταλλόχο ρυάκι σάν να έκλαιγε...

Έρριξε τότε η γριά γύρω της ένα σκληρό, σαρκαστικό βλέμμα και κάτι μουρμούρισε άνάμεσα άπ' τα φαγωμένα δόντια της.

— Χμ, για την ώρα όλα πάνε καλά!

Και γυρίζοντας στη Γιολάντα.

— Είσαι η βασίλισσα, κόρη μου, κι' όλα τα πράγματα έδω θάναι στίς διαταγές σου.

Πρίν η Γιολάντα προφτάσει να μιλήσει, η γριούλα είχε εξαφανιστεί.

Η μικρή διευθύνθηκε τότε κατά το τραπέζι. Δέ βαστούσε πιά άπ' τη πείνα της, πού η θέα από τόσα πολ-

λά φαγιά της την είχε κεντήσει άκόμα περισσότερο. Μά προτού καθίσει στο τραπέζι, σάν ένα ψιθύρισμα άκούστηκε γύρω στο περιβάλλον κι' ένα πλήθος μικρές φωνές ένώθηκαν στην ίδια παράκληση.

— Γιολάντα! Γιολάντα! Ικέτευαν μαζί τα έφτά κοριτσάκια, οι σκίους και τα πουλιά. Γιολάντα! Γιολάντα! Πρίν άγγίξης τα φαγιά άκουσε, σέ παρακαλούμε, τη θλιβερή μας ιστορία. Είμαστε όλοι παιδάκια σάν και σέ, πού μάς μάγεψε μία κακιά μάγισσα. Άν φύγεις άμέσως άπ' αυτό το καταραμένο περιβάλλον, χωρίς νάγγιξης τίποτα άπ' όσα έχεις μπροστά σου, τότε τα μάγια θα λυθούν και μεις θα έλευθερωθούμε και θα ξαναβρούμε όλα τους δικούς μας και τη χαμένη μας εύτυχία.

Η Γιολάντα κοίταξε το προκλητικό τραπέζι πούταν στρωμένο μπροστά της μ' όλου του κόσμου τα φαγητά. Άχ! Τί σκληρή δοκιμασία! Έκαμε ένα βήμα κατά το τραπέζι... Ένας βαθύς στεναγμός τότε άκούστηκε. Η Γιολάντα σήκωσε το κεφάλι. Έκατοντάδες ματάκια την παρακολουθούσαν γεμάτα άγωνία. Τα ώραια, μελαγχολικά μάτια των έφτά κοριτσιών είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα.

Κι' η Γιολάντα πήρε τη σκληρή άπόφαση. Μέ μία γοργή κίνηση, έσφιξε τα κουρέλια της γύρω στο λαιμό της κορμι κι' άρχισε να τρέχει. Έξω ξαναβρήκε το παγωμένο σκοτάδι, τη πείνα, την έρημιά, όλη της τη δυστυχία...

Αυτό όμως δέ βάσταξε πολύ. Πίσω της άξαφνα άντήχησε σάν μούγγρισμα μία λυσσασμένη φωνή κι' έπειτα μία φοβερή έκρηξη!.. Κι' η νύχτα γέμισε με μιάς γέλια, τραγούδια και παιδιάστικες φωνίτσες. Στο δρόμο άκούστηκαν χαρούμενα βήματα, λαφριές κι' δλόχαρες σιλουέττες την κύκλωσαν, χεράκια δροσερά την πήραν άπ' το χέρι και την παράσυραν σ' ένα τρελλό χορό πού τη

ζάλισε και την έκαμε να χάσει τις αισθήσεις της.

Όταν τις ξαναβρήκε, ήταν ξαπλωμένη σ' ένα μαλακό και πλούσιο κρεβάτι. Τα έφτά κοριτσάκια του μαγεμένου περιβολιού έσκυδαν άπό πάνω της τα ώραια τους κεφαλάκια με τις μεταξένιες μπούκλες τους. Λίγο πιο μακριά μία γυναίκα με γλυκό βλέμμα κι' ένας άντρας με ήγεμονικό μέτωπο της χαμογελούσαν με στοργή.

— Γιολάντα. Γιολάντα, είπαν τα έφτά κοριτσάκια· η καλή και γενναία σου καρδιά μάς έσωσε. Άν εί-

χες υποκύψει στον πειρασμό, όπως είχαμε κάμει έμεις, θάχες γίνει και σ' αϊχμάλωτη του μαγεμένου περιβολιού. Μά μέσ' στη δυστυχία σου συμπόνεσες τη δικιά μας. Χάρη σέ σένα η κακιά μάγισσα έχει πεθάνει και το καταχθόνιο βασίλειό της καταστράφηκε. Γιολάντα είμαστε οι έφτά κόρες του βασιλιά· στο εξής όμως θάμαστε όχτώ, γιατί θα γίνης και σ' άδελφή μας.

Κι' η φτωχή Γιολάντα έγινε βασιλοπούλα.

(Παράφραση)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο σταύλος όμως ήταν άδειος· ο Καντούρ δεν είχε γυρίσει πίσω και δεν ξαναγύρισε ούτε το βράδυ ούτε το άλλο πρωί, ούτε τις επόμενες ημέρες.

Δεν πρέπει κανείς ωστόσο να νομίσει πως ο Καντούρ άνακάλυψε εύθες τα άχνάρια του άφεντικού του σάν να ήταν κυνηγετικό σκυλί, και πως έδηγημένος από την δσφρησή του άκολουθήσε το δρόμο πού είχε πάρει εκείνος. Οι έλέφαντες παρ' όλο το μέκος της μύτης τους, δεν έχουν τόσο δυνατή δσφρηση, ή μύτη του Καντούρ δεν έκανε βέβαια εξαίρεση κι' έτσι ο φίλος μας δεν είχε καμιά βοήθεια από πούθενά για τις έρευνές του.

Έχουν όμως κι' οι έλέφαντες τον θεό τους πού τους φροντίζει.

Ο θεός πού βοήθησε τον Καντούρ, του έστειλε άντι γι' άλλη βοήθεια τρεις κλέφτες, τρεις άλήτες άπ' αυτούς πού στέκονται στα σταυροδρόμια και ληστεύουν τους διαβάτες. Παντού ύπήρχαν τέτοιοι κλέφτες την εποχή εκείνη, κι' άκόμη, περισσότερο στις Ίνδιες, μία χώρα πού έκείνον τον καιρό ρημαγμένη από τον πόλεμο, όπου βασίλευε άναρχία

και όπου, φυσικά δεν μπορούσαν να έφαρμολογήσουν οι νόμοι όπως στον καιρό της ειρήνης.

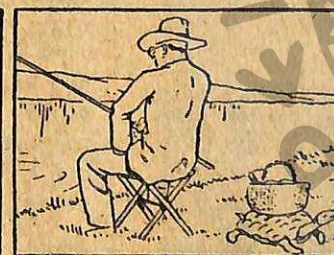
Ο Καντούρ άρχισε να περιδιαβάει πότε από δώ πότε από κεί σάν το παιδί πού έχει χάσει το σπίτι του. Ύστερα τράβηξε κατά τη θάλασσα, σάν να του ήρθε μονομιάς ή φώτιση πως προς αυτό το μέρος είχε διευθυνθεί ο άφεντικός του.

Φυσικά δεν συνάντησε το Ντάρλι, αλλά τρεις έλεεινούς μαγαπόντες πού βλέποντας τον έλέφαντα να τριγυρίζει έτοι στα χαμένα, φαντάστηκαν πως θα είχε σκάσει από κανένα σταύλο, και σ' αυτό δεν έκαναν και τόσο λάθος. Λοιπόν, παρ' όλο πού ο έλέφας είναι ένα ζώο άρκετά συνειθισμένο στις Ίνδιες, έχει ωστόσο πολύ μεγάλη άξία, όση περίπου έχουν τα άλογα σέ μάς και μεγαλύτερη μάλιστα. Οι φίλοι μας λοιπόν σκέφθηκαν πως αν κατάφεραν να τσακώσουν τον έλέφαντα, θα έκαναν μία πρώτης τάξεως έπιχείρηση. Ο ένας άπ' αυτούς είχε επάνω του ένα «λάσσο» πού τον είχε βοηθήσει για να τσακώσει κάμποσα άλογα φεγγάτα από τους άφέντες τους την ώρα της μάχης. Το λάσσο αυτό ήταν ένα μακρύ σκοινί με μία πέτρα δεμένη

ΕΝΑΣ ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΧΕΛΩΝΑ

— Το καλαθάκι με το προγευμά μου σ' αυτή την πέτρα.

— Όρατα! Τώρα [ως βαλ-θοῦμε στη δουλειά...

— Φτάνει πιά. Δεν τσιμ-πάει σήμερα...

— Άς φάμε τώρα!.. Ά!! τί έγινε το καλαθάκι' η πέτρα.

στην άκρη πού του χρησίμευε για βαρίδι. Ο ληστής τὸ πέταξε με τέτοια μαεστρία στὰ πόδια τοῦ Καντούρ, πού τυλίχτηκε γύρω-γύρω καὶ τὸν ἔκανε νὰ σταματήσει με μιὰς τὸ δρόμο του. Ὡστόσο τὸ δέσιμο δὲν ἦταν καὶ τόσο στερεὸ καὶ ὁ Καντούρ θὰ ἐλευθερωνόταν ἀπὸ μόνος του, ἂν οἱ δυὸ ἄλλοι κλέφτες δὲν ἔτρεχαν καὶ στέκονταν μπροστά του, φωνάζοντας ἄγρια καὶ σειόντας τὰ σαρίκια τους, πού τὰ εἶχαν ξεδιπλώσει, στὸν ἄέρα.

Ὁ Καντούρ ὅμως δὲν ἦταν οὔτε καυγατζής οὔτε ἀνυπότακτος καὶ παρὰ τὴν τελευταία ἀνταρσία του ἦταν ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια μαθημένος στὴν πιὸ μεγάλη πειθαρχία. Κάνοντας λοιπὸν τὴ σκέψη πὼς τὸ πέταγμα αὐτὸ τοῦ λάσσου γύρω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἦταν μιὰ ὑπόδειξη—κάπως ἀπότομη, εἶν' ἀλήθεια—γιὰ νὰ σταθῇ, ἔμεινε ἀκούνητος κι' οὔτε δοκίμασε καθόλου νὰ ἐλευθερωθῇ. Μὲ-

σα σ' ἓνα λεπτό, δυὸ ἀπὸ τοὺς κλέφτες κατάφεραν ὅπως-ὅπως νὰνεβοῦν στὴ ράχη του. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κάνει πολλὰ χρόνια κ α ρ ν α κ (*) στὸ σπίτι ἑνὸς μεγάλου Ἰνδοῦ ἄρχοντα.

Ἦξερε λοιπὸν λαμπρὰ ὅλους τοὺς τρόπους πού μεταχειρίζεται κανεὶς γιὰ νὰ θαμάσῃ ἓνα ἐλέφαντα. Μὰ σὲ λίγο εἶδε, πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μεταχειριστῇ τὴν τέχνη του.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά κατάλαβε πὼς ὁ Καντούρ ἦταν πολὺ ἡμεροζῶο καὶ βεβαιώθηκε ὅταν, ἀφοῦ τοῦ ἔλυσε τὰ πόδια του ἀπὸ τὰ σχοινιά, τὸν ὠδήγησε σ' ἓνα χωράφι ἀπὸ ζαχαροκάλαμο φρεσκοθερισμένο, μὰ ὅπου ὑψώνονταν ἀκόμη ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ καλάμια πού δὲν τὰ εἶχε πάρει τὸ δρεπάνι. Ἐκεῖ ὁ Καντούρ ἀφῆθηκε νὰ χορτάσῃ, καὶ μετὰ τὸ ικαράνῳ μάλιστα—τὸ ἀγαπημένο του χόρτο καὶ ὅταν τέλειωσε τὸ γεῦμα του, ἀκολούθησε ὑπάκουα καὶ μετὰ

θε προθυμία αὐτὸν πού τοῦ τὸ εἶχε προμηθεύσει.

Ὡστόσο οἱ τρεῖς ληστὲς δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ νὰ κρατήσουν τὸν ἐλέφαντα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Τέτοια πολυτέλεια τοὺς ἦταν ἀχρηστὴ. Πιάνοντας τὸν Καντούρ δὲν εἶχαν ἄλλη πρόθεση παρὰ νὰ τὸν πουλήσουν σὲ πρώτη εὐκαιρία, βγάζοντας ὅσο περισσότερα χρήματα μποροῦσαν.

Ἄν ἔχουνε θεὸ οἱ ἐλέφαντες, ἔχουν κι' οἱ κλέφτες τὸν δικό τους. —Στοὺς παλιούς χρόνους ὀνομάζονταν Ἑρμῆς. Αὐτὸς ὁ θεὸς ἔφερε τὰ βήματα τοῦ Καντούρ καὶ τῶν καινούργιων τοῦ ἀφεντικῶν κοντὰ σ' ἓνα καραβάνι πού βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμνηχανία: ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντές τους εἶχε πάθει συμφορὴν καὶ φόφησε μέσα σὲ λίγες ὥρες. Οἱ τρεῖς κλέφτες κι' ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ δὲν ἄργησαν νὰ κλείσουν συμφωνία, πού ἦταν συμφερτικὴ καὶ γιὰ τὰ δυὸ μέρη, μ' ὅλο πού, ὅπως πάντα, κανένας δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχθῇ. Ὁ ἓνας ὅπως ὅλοι ἔλεγε πὼς εἶχε δώσει χάρισμα τὸ ἐμπόρευσμά του κι' ὁ ἄλλος ὅπως ὅλοι οἱ ἀγοραστές κι' αὐτὸς πὼς τὸ εἶχε ἀγοράσει πανάκριβα.

Ἔτσι λίγες ὥρες ὕστερα ἀπὸ τὴ φυγὴ τοῦ ξαναβρίσκουμε τὸ φίλο μας τὸν Καντούρ με φορτωμένη στὴ ράχη του μιὰ χαλόντα ὅπου καθόταν θρονιασμένος ὁ κύριος Τிருδαντιμπαλιτσεῦ, —γιὰ μεγαλύτερη συντομία θὰ κόψουμε τὸν ὀνόματά του καὶ θὰ τὸν λέμε Τிருδᾶ—πλούσιος ἔμπορος κι' ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ.

Χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται καὶ χωρὶς βέβαια νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Καντούρ πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο μετὰ τὸν Ντάρλι, γιὰτὶ ὁ Τிருδᾶ πῆγαινε στὴ Γολκόνδη.

Μ' ὅλο πού ὁ ἔμπορος εἶχε μαζί του ἓνα σωρὸ παρὰ βανά, δηλαδὴ χαρτιά μετὰ τίς ὑπογραφὰς Ἰνδῶν πριγκίπων καὶ μετὰ τίς σφραγίδες τους, πού σύσταιναν νὰ τοῦ δοθῇ κάθε εὐκολία καὶ νὰ προστατευθῇ, τὸ ἐμπόρευσμά του σὲ ταξίδι του, ὡστόσο δὲν εἶχε καὶ τόση ἐμπιστοσύνη στὴν ἀποτελεσματικότητά τους. Μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη εἶχε σ' ἓνα ἄλλο χαρτί, πού ἦταν ὑπογραμμένο μονάχα μετὰ τὸ ὄνομα Ντοπλεῖξ καὶ σύσταινε σὲ ὅλους πού θὰ συναντοῦσαν τὸν κύριο Τிருδᾶ, ἔμπορο ἀπὸ τὸ Καρικόλ πού πῆγαινε γιὰ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις στὴ Γολκόνδη, νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ, ἐλεύθερα καὶ στὴν ἀνάγκη

(*) Ὁ ἓνας εἶδος ἱπποκόμων Ἰνδῶν πού τοὺς χρησιμοποιοῦν ὅμως ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ἐλέφαντας. —Σ. τ. Μ.

νὰ τὸν προστατεύσουν με κάθε τρόπο.

Μὰ ὁ ἔξυπνος Τிருδᾶ, πού πολὺ ὀρθὰ ἔκρινε πὼς ἦταν καλύτερο νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια κανενός, παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀκόμη τὴν προστασία, βιάζονταν νὰ βγῇ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη περιοχὴ. Κι' ἔτσι μέσα σὲ δυὸ βδομάδες μόνο πέρασε τὰ ἐννιακόσια, ἐπάνω-κάτω χιλιόμετρα, πού τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὸ Πουγκάλ, ἐνῶ γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ συνήθως χρειάζονται δυὸ μῆνες. Κι' ἀφοῦ ἔμεινε μερικὲς ἡμέρες στὴν πόλιν αὐτὴν ὅπου εἶχε ἀρκετοὺς πελάτες, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τῆς Γολκόνδης καὶ ἔφθασε κοντὰ σὲ Γκουμπόρ τὴν ἴδια μέρα μετὰ τὸ φακίρη καὶ μετὰ τὸν Ντάρλι.

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ ὅταν ξαναβρῆκε τὸν Καντούρ. Μὰ καὶ τοῦ ἐλέφαντα ἡ χαρὰ ἦταν ἀνάλογη καὶ μάλιστα ἀκόμη μεγαλύτερη, γιὰτὶ μιὰ καὶ εἶχε συναντηθῇ μετὰ τὸν ἀφεντικό του, δὲν τοῦ περνοῦσε σὲ μυαλό του πὼς μποροῦσε πιά νὰ τὸν χωρίσῃ. Ὁ Ντάρλι ὅμως, ὅταν πέρασε ἡ πρώτη χαρὰ, ἔκανε μετὰ θλίψη αὐτὴ τὴ σκέψη. Μ' ὅλο πού ὁ Καντούρ ἦταν χωρὶς τὴν χαλόντα του γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βοσκήσῃ ἐλεύθερα, ὁ Ντάρλι καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν δυνατό νὰ εἶχε ἔρθει ὡς ἐκεῖ ὀλομόναχος καὶ πὼς ἦταν κάπως δύσκολο νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια αὐτῶν πού τὸν κρατοῦσαν. Τί μποροῦσε ὅμως νὰ τοὺς δώσῃ ἀντὶ γιὰ λύτρα γιὰ τὸν φίλο του; Δὲν εἶχε τίποτε ἐπάνω του. Κι' ὁ φακίρης, καὶ ἂν ἀκόμη ἔδινε τὴν συγκατάθεσή του—δὲν ἦταν πιὸ πλούσιος ἀπ' αὐτόν.

Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς τὴν ἐκπληξὴ τοῦ Ντάρλι, ὅταν ὁ Κοττεσουόπρυα, ἀφοῦ κοίταξε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς αὐτόν καὶ τὸν Καντούρ, ἔβγαλε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τοῦ ἓνα περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια πού ἔζωνε τρεῖς φορὲς τὴ μέση του, καὶ ἀφοῦ ξεχώρισε ἓνα μαργαριτάρι, τοῦ τὸ ἔδωσε, δείχνοντάς του τὸν Καντούρ, μετὰ τρόπο πού ὁ Ντάρλι καταλάβαινε ἀμέσως τί ἐσήμαινε: ἦταν τὰ λύτρα γιὰ τὸν φίλο του.

Δίχως νὰ χάσῃ οὔτε λεπτὸ ὁ Ντάρλι ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ καραβανιοῦ.

Κύριε ἔμπορε, τοῦ εἶπε μόλις τὸν βρῆκε, αὐτὸς ὁ ἐλέφας εἶναι δικός μου καὶ θέλω νὰ τὸν ξαναπάρω.

Ὁ Τிருδᾶ στὴν ἀρχὴν τὰ ἔχασε ἀντικρύζοντας ἓνα μικρὸ παιδί σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά. Ὅταν ὅμως ὁ Ντάρλι τοῦ ἐξηγήσῃ πὼς πῆγαινε στὴ Γολκόνδη συνοδευμένος ἀπὸ ἓναν ἄ-

γιο φακίρη πού εἶχε σταθεῖ γιὰ νὰ προσευχηθῇ λίγο παραπέρα, τότε ὁ ἔμπορος καταδέχθηκε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ὡστόσο ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του ὅταν ἀκούσε τὸν Ντάρλι νὰ ἰσχυρίζεται πὼς ὁ ἐλέφας, πού εἶχε ἀγοράσει γιὰ ἓνα σωρὸ κουδουνιστὰ φλουριά, ἦταν λέει, δικός του!

—Κύριε ἔμπορε, εἶπε ὁ Ντάρλι, δίχως νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, γιὰτὶ δὲν θέλετε νὰκούσετε τὴν προσφορὰ πού θὰ σᾶς κάνω;

—Τὴν προσφορὰ! Ποιὰ προσφορὰ; Τίμπορεῖς εὖ νὰ μοῦ δώσῃς πού νὰξίξῃ τοῦτον τὸν ἐλέφαντα;

—Κύριε ἔμπορε, εἶπε ὁ Ντάρλι πού καθὼς φαίνεται ἤθελε νὰποζημιωθῇ γιὰ τὴ σιωπὴ πού εἶχε ὑποχρεωθῇ νὰ κρατήσῃ τόσον καιρό, κι' ἔδρισκε εὐχαρίστηση κάνοντας συζή-

ρατο: Αὐτὸ μονάχα θέλω νὰ μάθω.

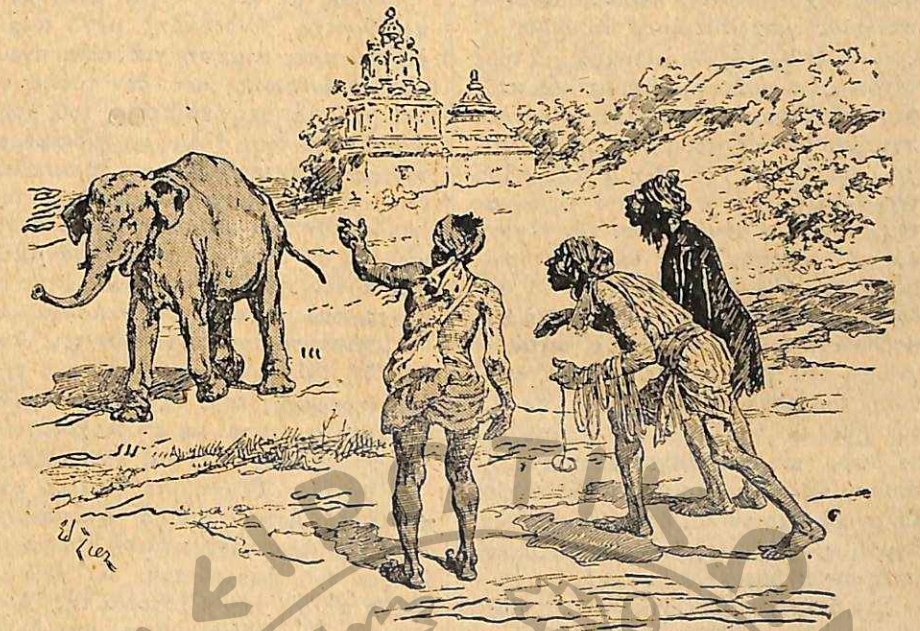
—Ἄν εἶναι λέει ὠρατο; Μὰ δὲν ἔχω ξαναδεῖ ποτέ μου ὠραιότερο. Εἶναι ὀλοστρόγγυλο καὶ λαμπερὸ σὰν τὸ δάκρυ τῆς θεᾶς Σίτας. τῆς γυναίκας τοῦ Ράμα. Μόνο στὰ χέρια τοῦ Μεγάλου Μογγόλου θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ κανεὶς παρόμοιο μαργαριτάρι. Ποῦ τὸ βρῆκες, παιδί μου.

—Τί σᾶς ἐνδιαφέρει, ἐπανέλαβε ὁ Ντάρλι. Βρίσκετε πὼς πληρώνεται μ' αὐτὸ ὁ Καντούρ;

—Ποιὸς εἶναι ὁ Καντούρ;

—Ὁ ἐλέφας μου.

—Ὡ, καὶ βέβαια πληρώνεται ὁ Καντούρ καὶ θὰ πληρωνόταν κι' ἄλλος ἐλέφας, πὺ ὠρατός καὶ πὺ μεγάλος καὶ πὺ δυνατός, ὁμολόγησε ὁ ἔμπορος, πού σὲ θαυμασμό του γιὰ τὸ μαργαριτάρι ξεχνοῦσε τὴ στοι-

«Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστὲς εἶχε μαζί του ἓνα λάσσο» (Σελ. 329, στ. γ').

τησὴ μετὰ τὸν Τிருδᾶ, κύριε ἔμπορε, γνωρίζετε ἀπὸ μαργαριτάρια;

—Μὰ τὸν ἅγιο προφήτη Μωάμεθ, ποῖος ἄλλος θὰ γινώριζε ἂν δὲν γνωρίζῃ ὁ Τிருδᾶμπαλιτσεῦ; Ὅλα τὰ μαργαριτάρια πού θὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν Κεϋλάνη, σὲ μένα πρώτα θὰ τὰ φέρουν νὰ τὰ ἐκτιμήσω.

—Λοιπὸν, κύριε Τிருδᾶμπαλιτσεῦ, τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι;

Καὶ μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ἔδειξε στὸν ἔμπορο τὸ μαργαριτάρι πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ φακίρης.

—Μὰ τὸν ἅγιο προφήτη καὶ μὰ τὴν ἁγία Φατμά τὴ γυναῖκα του, πού τὸ βρῆκες τὸ μαργαριτάρι αὐτό; φώναξε μετὰ ἀπερίγραπτο θαυμασμὸ ὁ ἔμπορος.

—Τί σᾶς ἐνδιαφέρει. Εἶναι ὠ-

χειώδη ἀρχὴ τοῦ ἐμπορίου, πού ἐπιβάλλει νὰ μὴν παινεύῃ κανεὶς αὐτὸ πού πρόκειται νὰ ἀγοράσῃ, μὰ ἀπειναντίας νὰ τὸ κατηγορῇ. Μοῦ δίνεις τὸ μαργαριτάρι αὐτό, γι' ἀντάλλαγμα τοῦ ἐλέφαντά σου;

—Ναί.

—Λοιπὸν ἀκούσε: Ὁ Τிருδᾶμπαλιτσεῦ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Θὰ σοῦ δώσω ὅχι, μονάχα τὸν Καντούρ ἀλλὰ καὶ τὴν χαλόντα πού ἔφτιαξα στὰ μέτρα του, καὶ πού ἐμένα δὲ μοῦ χρειάζεται μιὰ καὶ δὲν θάχω πιά τὸν ἐλέφαντα. Στὸ Γκουμπόρ θὰ βρῶ ἓναν ἄλλον γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Μὰ γιὰ πὲς μοῦ πρώτα, ποῖος σοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι;

—Ὁ ἅγιος φακίρης πού ταξιδεύω μαζί του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνα παιχνίδι με μπάλα στὸν ἥλιο.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Α. Μ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΕΘΑΝΕ την προπερασμένη Τετάρτη, 29 Μαΐου, και κηδεύθηκε την επομένη με σεμνή μεγαλοπρέπεια, ο ακαδημαϊκός και τέως καθηγητής του Πανεπιστημίου Ανδρέας Μ. Ανδρεάδης. Νά ένα όνομα πασίγνωστο και στην επιστήμη και στην κοινωνία. Γιατί ο Κερκυραίος αυτός δεν ήταν μόνο ένας σπουδαίος επιστήμονας—δημοσιονόμος, οικονομολόγος—αλλά κι ένας λαμπρός άνθρωπος του κόσμου. Απ' όλα ήξερε, για όλα ενδιαφερόταν, σ' όλ' ανακατευόταν. Δεν ήταν, βλέπετε, κανένας ξερός, σχολαστικός, περιορισμένος—πούρους μαθηματικούς, πούρους άζινοους, όπως λέγανε λατινικά για τους τέτοιους (=πούρος μαθηματικός, πούρος γάϊδαρος) παρά είχε γενικό πνεύμα, γενική μόρφωση, και παρακολουθούσε με την ίδια αγάπη τόσο την επιστήμη του, όσο και τη λογοτεχνία, και το θέατρο, και την τέχνη, και τον τουρισμό, και τη φιλανθρωπία, και κάθε τι που πρέπει να ενδιαφέρει τον ανώτερο πνευματικό και κοινωνικό άνθρωπο. Σ' όλ' αυτά, η γνώμη του ήταν πολύτιμη κι η συμβολή του μεγάλη. Κι' όπως π: χ: τον ήθελαν σύμβουλο οι Τράπεζες, σά σοφά οικονομολόγοι, έτσι επιζητούσαν τη συνεργασία του και τα φιλολογικά περιοδικά, όπου συχνότατα δημοσίευε παντοίεις μελέτες, ταξιδιωτικές εντυπώσεις και κριτικές.

Στο θέατρο μάλιστα ήταν τόσο ειδικός, όσο σχεδόν και στη Δημοσιονομία. Με το ψευδώνυμο *Αλκαίος* ("Αλκ), επί χρόνια κρατούσε τη θεατρική στήλη της «Εστίας» και τελευταία της «Εργασίας». Κι' εκτός από τις κριτικές αυτές στον περιοδικό τύπο, δημοσίευσε και χωριστές μελέτες για το θέατρο, το ελληνικό και το ξένο, καθώς και για τη Λογοτεχνία μας γενικά, που προσπαθούσε πάντα να την κάνει γνωστή στην Εθρώπη, μιλώντας και γράφοντας γι' αυτήν σ' όλα τα μέρη που ταξίδευε. Γιατ' είχε και τη μανία των ταξιδιών. Έκανε κάθε χρόνο, αλλά για επιστημονικές μελέτες και διαλέξεις ή μαθήματα σε ξένα Πανεπιστήμια, άλλα ως αντιπρόσωπος της Ελλάδας σε διάφορα συνέδρια, άλλα για υποθέσεις του Κράτους που του ανέθετε διάφορες σπουδαίες αποστολές, κι' άλλα γι' αναψυχή. Τελευταία είχε πάει και στην Ιαπωνία.

Ανιψιός και κληρονόμος του μεγάλου Ροδῆ, είχε φροντίσει στοργικά για την αποκατάσταση του φιλολογικού του Έργου, που το μάζεψε, το ταξιόνησε και το τύπωσε σε πολλούς τόμους με σχόλια, σημειώσεις και προλόγους σοφούς. Με τη διαθήκη του, ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του τὸ ἔφησε στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν γιὰ νὰ ιδρύσῃ κι' ἓνα ἐτήσιο βραβεῖο στὸν ὄνομα τοῦ Ροδῆ, καὶ τὴ βιβλιοθήκη, πού εἶχε κληρονομήσει ἀπ' αὐτόν, τὴν κληροδότησε στὸ Πανεπιστήμιο, καθὼς καὶ τὴ δική του θεατρικὴ βιβλιοθήκη στὸν Παννασσό. Δίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, εἶχ' ἐκλεχθεὶ καὶ πρόεδρος τοῦ Ροτερικανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν, πού τόσο ἀγαποῦσε τὸ ἀνθρωπιστικὸ του ἔργο.

Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια στάθηκε ὁ καθηγητὴς Ἀνδρεάδης, μέγα παράδειγμα πρὸς μίμηση γιὰ κάθε πνευματικὸ ἄνθρωπο, πού δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται στὴν ἐπιστήμη του, στὴν εἰδικότητά του, ἀλλὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα. Δίγοι, ἀλήθεια, ἔχουν τὸ γενικὸ πνεῦμα τοῦ Ἀνδρεάδῃ καὶ μποροῦν νὰ καταγίνονται σὲ τόσο διάφορα πράγματα σὰν αὐτόν. Ἐρῶ ἔμως κι' ἐπιστήμονες, πού καταλαβαίνουν πολλὰ καὶ θὰ μπορούσαν νὰ μιμηθοῦν τὸν Ἀνδρεάδη, θεωροῦν ὅμως κατώτερο τῆς ἐπιστημονικῆς τους ἀξιοπρέπειας νὰ σχοληθοῦν π: χ: μὲ τὴ Λογοτεχνία—ὡς ἱστορικοὶ τῆς, καὶ κριτικοὶ τῆς—ἢ μὲ τὴν Τέχνη, τὸ θέατρο καὶ καθεστῆς. Ἀπεναντίας ὁ Ἀνδρεάδης αὐτὴ τὴν ἀκαταδεξία θὰ τὴ θεωροῦσε ἀνάξια τοῦ ἑαυτοῦ του. Κι' ἐνῶ ἔβγαζε π: χ: τὴν «Ἱστορία τῆς Ἀγγλικῆς Τραπέζης»—ἐνα σπουδαῖο ἐπιστημονικὸ βιβλίο, πού ἔχει εἰσαχθεὶ καὶ διδάσκεται σ' ὅλα τὰ γγγλικά Πανεπιστήμια—δὲν ντρεπόταν καθόλου νὰ βγάλῃ καὶ μιὰ μικρὴ μὰ τὸ ἴδιο σπουδαῖο Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου. Τέτοιοι θέλω νὰ εἰστε καὶ σεις, ὅσοι θὰ γίνετε αὐριο ἐπιστήμονες. Ὅχι ξεροὶ, σχολαστικοί, περιορισμένοι...

Ὁ Ἀνδρεάδης ἦταν πολὺ φίλος μου, ὁ καλύτερος, μπορῶ νὰ πῶ, φίλος πού εἶχα μέσα στοὺς νεωτέρους μου, γιατί μερικοὶ ἄλλοι πού εἶχα, ὅπως ὁ Πάλλης κι' ὁ Ροδῆς, ἦταν πρεσβύτεροι. Μοῦ τὸν σύστησε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὁ Μαρτίνος, ἀγαπημένος καθηγητὴς καὶ τῶν δύο μας, ὅταν, μετὰ τὴς σπουδῆς του στὴν Εθρώπη, ἦρθε ἐδῶ νὰ γίνῃ ὑφηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο. Μ' ἀγαποῦσε, μ' ἐκτιμοῦσε, εἶχε διαδοσμένα ὅλα μου τὰ ἔργα, μὲ παρακολουθοῦσε ὅσο λίγοι

διαβάζοντας, τι δημοσίευα καὶ βλέποντας, τι ἔδινα στὸ θέατρο, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μιλῇ καὶ νὰ γράφῃ γιὰ μένα, κι' ἐδῶ καὶ στὸ Ἐξωτερικόν, μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό. Μὲ ὑπερασπιζόταν γενναῖα ὅταν μοῦ ἔκαναν καμμιὰ ἐπίθεση, καμμιὰ ἀδικία, κι' εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο γιὰ νὰ γίνω Ἀκαδημαϊκός (ὁ Ἀνδρεάδης ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους 15 πού εἶχαν μπεῖ στὴν Ἀκαδημία μὲ διορισμό, ὅχι μ' ἐκλογή). Τὸ κατόρθωσέ—γιατὶ κατὰ μέγα μέρος ἦταν κατόρθωμά του—τὸ 1931. Καὶ μόλις τελείωσε ἡ ψηφοφορία στὴν Ἀκαδημία, πού γιὰ μένα ἦταν θριαμβευτικὴ, μπεῖκε σ' ἓνα ταξί κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι μου νὰ μοῦ τὸ ἀναγγεῖλῃ. Κοιμώμουν μάλιστα ἐκείνη τὴν ὥρα, κι' ἀναγκάστηκε νὰ μπεῖ στὴν κάμαρά μου, νὰ μὲ ξυπνήσῃ.

Αὐτὸ τὸ γράψαν κι' οἱ ἐφημερίδες—γιατὶ τὴν ἴδια ὥρα ἦρθαν στὸ σπίτι μου καὶ δημοσιογράφοι—κι' ἔγινε ἀπορία καὶ ζήτημα πῶς, ἐνῶ κρινόταν ἡ τύχη μου στὴν Ἀκαδημία, ἐγὼ κοιμώμουν μακαρίως! Ἀλλὰ κάθε ἀπόγεμα, αὐτὴ τὴν ὥρα, 4—6, κοιμῶμαι, ὅπως κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ ἐργάζομαι. Τί ἀνάγκη ἦταν νὰ βγῶ ἀπ' τὴ συνήθειά μου τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς, ἐργάσιμη γιὰ μένα ὅπως ὅλες, καὶ νὰ τριγυρίζω στὰ περὶχωρα τῆς Ἀκαδημίας, γιὰ νὰ μάθω ἓνα τέταρτο πρωτότερα τὸ ἀποτέλεσμα; Ἀλλωστε ἤμουν τόσο βέβαιος γι' αὐτό, ἀφοῦ ὑποστήριζε τόσο θερμὰ τὴν υποψηφιότητά μου ἓνας Ἀνδρεάδης! Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ χαρὰ του γιὰ τὴν ἐκλογή μου. Ὁρισμένως αὐτὸς χάρηκε περισσότερο κι' ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο. Γιατὶ μάγαποῦσε ἀληθινὰ, μὲ τὴν ἀγάπη ἐκείνη πού ἐμπνέει ἡ ἐκτίμηση σ' ἓνα συγγραφέα. Κι' ἂν μ' ἐκτιμοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἦταν γιατί καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἤξερε νὰ μ' ἐκτιμᾷ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΣ' ΣΤΗ ΓΑΛΑΞΙΑ ΑΝΟΙΞΗ

Δὲν θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴ κρυφὴ τὴ θλίψη πού μὲ τρώει. Καὶ μοῦ σπαράζει ἀλύπητα τὴ δόλια μου ψυχὴ. Γιὰ τὸ τραγούδι π' ἔγινε στὸ στόμα μοιρολόι. Καὶ γιὰ τὸ γέλιο ποῦπαψε ἀπότομα μὴ ἀγῆ.

Δὲν θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴ χαρὰ πού ἔφυγε μακριὰ μου. Μέσα στὸ φῶς τὸ γαλανὸ πού γύρω μὰς κυκλῶνει. Κι' ἀπόμεινε νοσταλγικὴ καὶ δύσμοιρη ἡ καρδιά μου. Καὶ ἡ λαχτάρα ἡ μυστικὴ κι' ὁ πόθος τῆς λυχνεί.

Δὲν θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὰ λευκὰ καράβια πού πηγαίνουν. Καὶ χάνονται σὰ μιὰ σκιά ἀνάμεσα σ' ἄχνό. Δὲν θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὰ φτωχὰ πουλάκια πού πεθαίνουν. Ὅτε γιὰ τ' ἄσπρα σύννεφα πού σβῶν στὸν οὐρανὸ...

Δὲν θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὰ λευκὰ κινούμενα μαντῆλια. Πού σείονται λυπητερὰ σ' ἀποχαιρετισμό. Καὶ γιὰ τὴς δόλιες τὴς ψυχῆς πού μὲ σφιγμένα χεῖλια. Μαθαίνονται ἀπὸ κρυφὸ κι' αἰώνιο μαρμασμό...

Ὅσα μικρὰ καὶ θλιβερὰ ὅλα νὰ ξεχαστοῦνε. Καὶ ὁ χειμῶνας ὁ βαρὺς πού ἔφυγε καὶ πάει... Μέσα στῆς φύσης τὴ χαρὰ πού ὅλα τῆς γελοῦνε. Θὰ ἔπρεπε κι' ἡ δόλια σου ψυχούλα νὰ γελᾷ...

Μὴ με κοιτᾷς πιά θλιβερά... τίναξε τὸ κεφάλι. Πίσω... Κι' ἄς ἀνεμίσεινε τὰ δόλεξάντα μαλλιά σου. Γίνου σὰ κῆμα ξένοιαστη πού σπάει στὸ περιγιάλι. Κι' ὡς γαλάζιος οὐρανὸς ἄς λάμψῃ κι' ἡ ματιά σου.

Καὶ θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴ χαρὰ πού γύρω μὰς ξεσπάει. Γιὰ τὴς ἐλπίδες στὴν ψυχὴ, τὰ μῦθα στὸν αἰθέρα. Καὶ θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν καλὴ τὴ φύση πού γιορτάζει. Γιὰ τὴ γαλήνια θάλασσα π' ἀπλώνεται ὡς πέρα...

Μέσ' στὴν γαλάξιν ἀνοιξὴ κάθε καὶμὸς ξεχνιέται. Καὶ κάθε θλίψη στὴν ψυχὴ πού κρύβεται πεθαίνει. Σὰν τὸ φτωχὸ περτάστερο κάθε καὶμὸς μὰς σβύεται. Μέσ' στὴ γαλάξιν ἀνοιξὴ τὴν ἀνθοστολισμένη...

Μακεδονοπούλα [Α]

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Ἐνα δυνατό κρυολόγημα μ' ἀνάγκασε νὰ μείνω τρεῖς μέρες, τώρα, κλειστός στὴν κάμαρά μου. Περῶν τις ὥρες μου στὸν καναπέ φυλλομετρώντας κάποιο βιβλιαράκι.

Εἶναι τὰ γαπημένα μου Μικρὰ Μυστικά, πού μοῦ κρατοῦν πάντα συντροφιά σὲ καὶ τέτοιες μονοτόχωμες μέρες. Πέρσου, ὅταν εἶχα ἐγχειρισθεῖ στὸ λαϊκὸ, κουβάλλισα μαζί μου στὴν κλινικὴ καὶ τὸ λευκὸ μου αὐτό. Τὸ διάβαζα κρυφὰ ἀπ' τοὺς γιατροὺς, γιατί μοῦ εἶχαν μιὰ φουσκα πάγο στὸ λαιμό. Σὰν δὲν εἶχα ἐπισκέπτες ἡ νοσοκόμα, πού δὲν ἦταν αὐστηρὴ, μ' ἄφηνε νὰ διαβάζω.

Τώρα ἔχω μπροστά μου τὸ παλιὸ λευκὸμα καθὼς καὶ καμμιὰ τριανταριά τετράδια πού ἔλαβα τώρα τελευταία.

Δὲ χορταίνω νὰ τὰ ξαναδιαβάζω! Μὰ πόσα κανεῖς δὲ μαθαίνει φυλλομετρώντας ἓνα τέτοιο λευκὸμα... «Μαθαίνει καθεὸς τὸ αἰσθηματὰ, τὴς ἰδέες, τὴς προτιμήσεις, τὴν ψυχὴ!» Μὰς λέει γιὰ τὰ Μ. Μυστικά ἡ Διάπλαση.

Πρώτα-πρώτα νὰ ἔνα τετράδιο μεγάλου ἀγοριό. Θάνα, ὑποθέτω, ὡς δεκάξῃ ἢ δεκαεπτά χρονῶν νέος. Αὐτὸ τὸ μαντεῖο ἀπ' τὸ γράψιμο, βιαστικὸ κάπως καὶ σὰν νευρικό, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὴς ἀπαντήσεις τὴς γεμάτες γνώση καὶ... σοφία. Διαβασμένο παιδί τέλος πάντων. Φέρνει ἀποφθέγματα ἀπ' τὸν Πυθαγόρα καὶ τὸν Ὀμηρο!

Νὰ τώρα ἓνα τετράδιο μὰς διαπλοσοπούλας. Κι' αὐτὴ μεγάλη, ὑποθέτω. Τὸ γράψιμο ἐδῶ εἶναι πὺ στρωμένο, πιὸ ἡσυχό. Οἱ ἀπαντήσεις ἐδῶ εἶναι ἐμμετρες, ὅπως δὰ τὸ συνηθίζουν οἱ περισσότερες Διαπλοσοπούλες, ἀλλὰ ὁμορφοὶ στίχοι, πετυχημένοι. Νὰ ἓνα δείγμα:

— Ποιὸ φαγητὸ σὰς ἀρέσει περισσότερο;

— Εἰν' ἡ κοκκία μου!

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ γίνω καπετάνιος, κι' ἐγὼ θὰ κοιτάξω. Ἐσεῖς τὰ κοκκία στὴν ἀκρὴ σὰς!

— Μπᾶ! Ἐγὼ θάμαι ἐδῶ! Τ' ἀγόρια δὲν ἔχουν δουλειὰ στὴν κουζίνα! (Βλέπετε δὲν τόχαμε σὲ τίποτα νὰ γίνουμε καὶ «μαγειρίσες»!)

— Μὰ ὁ καυγᾶς δὲν... ἐπέφρωτο νὰ λήξῃ ἔτσι. Ἀνακατεῦνταν κι' οἱ «μεγάλοι».

— Ἀ, μὰ εἶναι θέαμα ὑπέροχο! Ὁλοτὸ λιμάνι φαίνεται! Τὸ χειμῶνα θὰ βλέπουμε καὶ τὴν Πάρνηθα χιονισμένη. Κι' ἡ Κούλουρη θὰ μὰς προειδοποιῇ γιὰ τὸν καιρὸ! (Τώρα τ' ἀγγάνεμα μετεωρολὸγ σὲ πρακτικὸ Ἀστεροσκοπεῖο!)

— Ἐγὼ θὰ κάτσω ἐδῶ-πέρα! Εἰδ' ἄλλως θὰ τὰ γροεμίσω ὅλα!

Μὰ πάλι... τί κουταμάρα! Νὰ τὰ γροεμίσουμε ὅλα, γιὰ τὸ κατήρι του! Καὶ πρώτα ὑποχωροῦν οἱ «μεγάλοι».

— Ἐρε παιδί μου... ἂν εἰν' ἔτσι... καλύτερα νὰ οἰσούμε βάρδεα! Ἀλλὰ καὶ καπετάνιος ὅταν γίνῃς, μὲ βάρδεα θάσαι στὴ γέφυρα!

Ἦταν ἡ πιὸ σωστὴ λύση. Ὁ εὐέξαπτος καπετάνιος μὰς ξεφοσκώσε.

— Ἀν εἰν' ἔτσι, ὑποχωρῶ!...

εἰπωμένα, μουντζουρωμένα καὶ... παστίκια!!

Καὶ πάλι αὐτὲς οἱ ἀπαντήσεις πού λέγω παραπάνω δὲ δείχνουν παρὰ λίγες γραμμὲς ἀπὸ τὴν ὄρατα συλλογὴ μου. Συλλογὴ πού ἄλλο τετράδιο μοῦ ἦρθε ἀπὸ τὴν Πόλη, ἄλλο ἀπὸ τὴν Ρουμανία, ἄλλο ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἄλλο πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅπου ἄλλοῦ βρίσκονται οἱ πανταχοῦ παρόντες Ἑλληνες καὶ μαζί τους ἡ Διάπλαση.

Γιατὶ στὴ Διάπλαση χωστοῦμε τὴν ὄρατα αὐτὴ ἐπικοινωνία. Ἐκείνη μὰς χάρισε τοὺς μακρινούς κι' ἀγνωστούς φίλους πού μὰς στέλνουν τὰ ὄρατα αὐτὰ τετράδια. Καὶ χαίρομαι! Ἄμα πάω ἐκεῖ θὰ μὲ ὑποδεχοῦν καὶ θὰ τοὺς γνωρίσω.

Τάσος Δούσης [Α]

Τ' ΑΓΝΑΝΤΕΜΑ...

Γιὰ τὸ Θεό! Μὴ νομίζετε πῶς πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο «Ἀγνάντεμα» τ' αἰώνηστου Παπαδιαμαντή! Ὅχι! Τ' «ἀγνάντεμα» τὸ δικό μας, δὲν εἶναι οὔτε βράχος, οὔτε ξωκκλήσι, οὔτε πέτρα ἱστορικὴ... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς θάλασσα ἀγνάντεμα κανεῖς κι' ἀπ' αὐτό, μὲ τὴ διαφορά πῶς δὲν εἶναι ἄγριο πέλαγο, πού κάθε τόσο τὸ περνοῦν καράβια πού κινδυνεύουν, παρὰ ἓνα ἡσυχό λιμάνι—γεμάτο ἀπ' ἀπειρα κατάρτια— πού βρίσκουν τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀνάπαυση ὅσοι ταξιδεύουν.

Τ' «ἀγνάντεμα» μὰς, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα παράθυρο τετραγώνου πᾶνω ἀπ' τὸ... τζάκι τῆς κουζίνας!... Δὲ δάχε ἴσως σημασία γι' ἄλλους τὸ ὅτι ἔνα παράθυρο βλέπει στὸ λιμάνι. Γιὰ μὰς ὅμως ἀλλάζει. Γεννημένοι σ' ἀφρόλουστο νησί, λατρεύουμε τὴ θάλασσα. Ἡ λαχτάρα μὰς, ἡ μεγάλῃ μὰς ἀγάπη εἶναι Αὐτὴ... Λίγο γαλάζιο νὰ βλέπουμε, ἓνα πανάκι ἄσπρο στ' ἀπειρο πλάτος τῆς, εἰν' ἡ χαρὰ μὰς, ἡ εὐτυχία μὰς. Τὸ πῆγαν! ἔλα τῶν αραβίων μὰς ἀσχαλοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο. Γι' αὐτό, ὅταν εἶδαμε τὸ «παράθυρό» ἐκεῖνο, πηδήσαμε ἀπ' τὴ χαρὰ μὰς.

— Εἰν' ἡ κοκκία μου!

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ γίνω καπετάνιος, κι' ἐγὼ θὰ κοιτάξω. Ἐσεῖς τὰ κοκκία στὴν ἀκρὴ σὰς!

— Μπᾶ! Ἐγὼ θάμαι ἐδῶ! Τ' ἀγόρια δὲν ἔχουν δουλειὰ στὴν κουζίνα! (Βλέπετε δὲν τόχαμε σὲ τίποτα νὰ γίνουμε καὶ «μαγειρίσες»!)

— Μὰ ὁ καυγᾶς δὲν... ἐπέφρωτο νὰ λήξῃ ἔτσι. Ἀνακατεῦνταν κι' οἱ «μεγάλοι».

— Ἀ, μὰ εἶναι θέαμα ὑπέροχο! Ὁλοτὸ λιμάνι φαίνεται! Τὸ χειμῶνα θὰ βλέπουμε καὶ τὴν Πάρνηθα χιονισμένη. Κι' ἡ Κούλουρη θὰ μὰς προειδοποιῇ γιὰ τὸν καιρὸ! (Τώρα τ' ἀγγάνεμα μετεωρολὸγ σὲ πρακτικὸ Ἀστεροσκοπεῖο!)

— Ἐγὼ θὰ κάτσω ἐδῶ-πέρα! Εἰδ' ἄλλως θὰ τὰ γροεμίσω ὅλα!

Μὰ πάλι... τί κουταμάρα! Νὰ τὰ γροεμίσουμε ὅλα, γιὰ τὸ κατήρι του! Καὶ πρώτα ὑποχωροῦν οἱ «μεγάλοι».

— Ἐρε παιδί μου... ἂν εἰν' ἔτσι... καλύτερα νὰ οἰσούμε βάρδεα! Ἀλλὰ καὶ καπετάνιος ὅταν γίνῃς, μὲ βάρδεα θάσαι στὴ γέφυρα!

Ἦταν ἡ πιὸ σωστὴ λύση. Ὁ εὐέξαπτος καπετάνιος μὰς ξεφοσκώσε.

— Ἀν εἰν' ἔτσι, ὑποχωρῶ!...

Πώς θα περάσετε πὶο εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι’ ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι’ ἓνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. “Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1934**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

τόρθωμα τοῦ ἐκεί γραμματοκομιστῆ·) **Ναυτοπούλαν τῆς “Ἀνδρου** (τόσο ἀργοὺν; μά κι’ ἐγὼ δὲν ἔξρω γιὰτὶ μὴ δὲν ἔχει τακτικὴ συγκοινωνία τὸ μέρος σας;) **Μεγάλην “Ἑλλάδα** (στὸ ἐρχόμενο) **Ταξιδιωτὴν** (διέθεσα τὸ ὑπόλοιπο τοῦ λ)μοῦ σου γιὰ τὴ δημοσίευση τῶν δύο ἀγγελιῶν·) **Θλιμμένην Γοητεῖαν** (ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ θερμὲς εὐχὲς γιὰ τὴ νέα σου δράση· δὲν ἀμφισβῶ πὼς θὰ διαπρέψῃς καὶ ὡς καθηγήτρια·) **Πορθμὸν τοῦ Εὐρύπου** (ἔσπευτε!) **Κωστάκην Οἰκονόμου** (ἔσπευτε τὰ 3 φύλλα καὶ τύπωσα νέα ταῖν 61 ἀντὶ 63, γιὰ νὰ μὴ χάνονται στὸ ἐξῆς·) **Γλυκεῖαν “Ονειροπόλον** (ἔλαβα καὶ τὰ δύο, εὐχαριστῶ·) **Κλεάνθην Ἰ. Ζερβὸν** (ἡ αἴτηση δεκτὴ·) **Χρυσόνειρον** (ποῦ εἶναι; ἀκόμη;) **Κεφαλλωνιτοπούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Αὐγούστου.

372. Δεξιόγραφος

Σύμφωνο μ’ ἓνα γλυκὸ
“Ὅργανο θὰ ἐνώσω,
Κι’ ἓνα πρᾶσινο ἡμιερὸ
Δέντρο θὰ σοῦ δώσω.

Κυρὰ-Φροσύνη

373. Συλλαβογράφος
Μόριο, ἄρθρο, κάποιον νότα,
“Ὑστερ’ ἀριθμητικὸ,
Θὰ γεννήσουν μ’ εὐκολία
Βασίλεα ὀμηρικὰ.

Νέλλη

374. Στοιχειογράφος
“Ὅποια ἀρρώστεια καὶ νὰ πάρῃς,
Μὴ καθόλου φοβηθῇς·
Τάραχὸ μόνον θὰ βγάλῃς
Καὶ γερός θὰ σηκωθῇς,
Γιὰ νὰ πᾶς σὲ μιὰν ὥρα
Καὶ σεμνὴ γιορτὴ, μὰ ἀρχαία.

Φρανσίνια

375. Μεταγραμματισμός
“Ἀπ’ τὸ χέρι μακεδόνα
Πολεμόχαρου ὀπλίτη
Θὲς νὰ φύγῃ, καλὴ λύτῃ;
Μὲ μικρὸ μονάχ’ ἀγῶνα,
Τὸ κεφάλι τῆς θάλλᾶξ
Καὶ στὶς πόλεις θὰ κοιτάξῃς.

Λευκάδας

376. Σῆμα Διαπλάσεως

```

      *
    * *
  * * *
* * * *
* * * *
* * * *
* * * *
* * * *
  
```

Εἰς τὸ Δ: ἐκ τῆς κορυφῆς, δεξιὰ καὶ θεῖον μᾶλλον ἢ ἀνθρώπινον, καὶ ἀριστερὰ ὁ γηραιὸς σύζυγος τῆς “Ἡοῦς” εἰς δὲ τὴν βάσιν ἀρχαῖος γεωγράφος. — Εἰς τὸ Τ: ὀριζοντίως εἶδος ποιήματος, καθετῶς ἀριθμητικὸν ἀφηρημένον. — Εἰς τὸ Π: ὀριζοντίως τραγικὴ βασίλισσα τῆς Γραφῆς, καθετῶς δεξιὰ γυναικεῖον ὄνομα, καὶ ἀριστερὰ χριστιανοὶ αἰρετικοί. Τῶνης Ρεάλης

377. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων
Πόλις τῆς “Ἑλλάδος”-ἀριθμητικὸν=μουσικὸς φθόγγος + (Μεγάλον χωρίον — ἀρνητικὸν=) Μικρὰ νῆσος κατ’ αἰτιατικὴν + (Νῆσος — νῆσος =) Σύμφωνον + (“Ὅρος — ἄγριον ζῶον=) Φωνήεν, “Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Χώρα τῆς “Ἑλλάδος. Μακεδονικὸν “Εντελβᾶς

378-382. Μαγικὸς Φθόγγος
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἐνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό ται λέξεις:

κώπη, ἄρα, οὐρά, αἶνος, ἔτος.

Μυστηριώδης

383. Διπλὴ “Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα οὐράνιον σῶμα:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Πατὴρ μεγάλου ἱστοικοῦ· 3, Πατὴρ τοῦ Διογένη· 4, Διασκεδάσις· 5, “Ἡπειρος.

“Ὅνειρον τῆς Πατρίδος

384. Μικτὸν
ααα - τ - ιο - σ - ε - τ - εααα - τ
Δούλη Δωδεκανήσος

385. Γρίφος

```

      ΧΘ
    ΧΘ ΧΘ
  σ οφ ο
  ΧΘ ΧΘ
      ΧΘ
  
```

Γεώργιος Π. Λευκαδίτης

Δι’ ἀντιπρόσωπον “Ἀσκήσεις ἐληφθσαν ἀπὸ Συλλογὰς τοῦ Πεντάθλου 1932-33.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. “Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 13

158. Νεμέα (ναί, Μαία). — 159. “Ἰσοκράτης-Σωκράτης. — 160. “Ἀξίος - “Ἀξίος. — 161. “Ὁ Μάριος, ἡ Μαρία.

162. Α Ρ Π Α 163. ΑΓΡΑΥΛΟΣ

Ρ Υ Α Ξ (γρούλλος, Ρᾶ, ὑγρός,

Π Α Υ Ω λάρος, ὀργυνά, σαύρα),

Α Ξ Ω Ν — 164-168. Διὰ τοῦ

ΧΑΡΑ: χαρὰν, Βουχάρα, χάραξ, χαράδρα, ἐσχάρα. — 199. ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (ΜΗκων, ΔΕΝδρον, “Ἀδης, ΓΑΝδην). — 170. Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. — 171. Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσὶν (μὴ δὲς, α, γεο μὲ τρι, τος εἰς ἦτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλό στοιχεῖον δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖον δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1, 50. “Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. “Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΕ’—289]

Ἀποκαλύψεις: Ριχτχοφέν = Διακάνης, Αὐγούλα = Σαρᾶση, Καριόκα = Μελισσινού. “Ἔπεται συνέχεια!

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΛΕ’—290]

Σαρπιδών, σὲ γνωρίζω ἀπὸ τοῦ Μακρῆ. “Εσὺ μὲ θυμᾶσαι;

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΛΕ’—291]

Κυρίαρχος τῆς Γῆς = Χριστόπουλος, Φρίκη, καταστροφή!!! νὰ φύγουμε μακριὰ!; “Ἀτρόμητη “Αεροπόρος

[ΛΕ’—292]

Στὴν ἀγγελία (ΛΕ’—234) ἀντὶ “Διαγωνισμὸν Πειραιωτάκι” διόρθωσε “Διαγωνισμὸν Λιδωρικιωτάκι”. Δ/οὶς τοῦ (ΛΕ’—266) Διαγωνισμοῦ μας: Λῆδαν Ἀρόσου, Τσαγκαράδαν—Βόλον.

Χωρὶς Φτερά, Βρυσοῦλα

[ΛΕ’—293]

“Ἐξυπνος (!) Βλάκας, ἐκόμισε... γλαυκὰ εἰς “Ἀθήνας! C’est à dire. Γλαυξ—Βλάξ!

“Ἰοκάντερ

[ΛΕ’—294]

Παιδιά! τὰ μάθατε; τὸ Διαβολοκόριτσο βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς “Τρελλοπαρέας”. Χά! χά! χά! “Ἄς βεβαιωθεῖς ὅμως, μὴ γιὰ πάντα, ὅτι τὸ Χανουμάκι δὲν εἶναι ἡ... Μάρθα Βέργη (Διάπλ.: Βεβαιότατα). Τρελλοπαρέα

[ΛΕ’—295]

Διαβολοκόριτσο, ποῖά ἢ διεθυσίς σου πρὸς ἀποστολὴν οὐλειπεινῶν; Δὲν εἶμαι ἡ... Μάρθα Βέργη (Διάπλ.: Βεβαιότατα). Χανουμάκι

[ΛΕ’—296]

Ἀποκαλύψεις: Φράντς Λίστ—Ζαρούλια, Ποντικός Λουτροπόλεων—Παπανικολάου Γαλανὴ Νεράϊδα—Τσαπαλίρα, Τέλλος “Ἡθῆς—Τσαπέκης, Μαργιολάκι—Παῖπότη... “Ἰαβέρη, περίμενε! πολὺ γρήγορα θὰ διορθωθῇ τὸ λάθος...

Τρελλοπαρέα

[ΛΕ’—297]

Ὁνειροπλέχτρα, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκι; Μικρὴ Χωριατοπούλα, ποῖά ἢ Δ/οὶς σου; Γκλόρια

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ὁρίσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τοπωμένη ταῖνια. ἂν αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο